

„СДСМ е единствена вистинска опозициска партија, има нова сила и продолжува со борбата. Не сме сами, со нас се граѓаните. Ние нема да се продадеме, ниту за тендери ниту за ништо. Нема да биде контролирана опозиција! Ние сме тука за да ја вратиме власта во рацете на граѓаните“, се наведува во соопштението на СДСМ“.

Во најновото соопштение на СДС повторно ја гледаме истата, веќе добро позната

матрица: самопофалба, големи зборови и уште поголемо потценување на јавната меморија. Партијата која седум години ја имаше целата власт во свои раце, сега уверува дека граѓаните треба да поверуваат оти токму таа е „единствената вистинска опозициска сила“ и дека, замислете, има „нова енергија“.

Оваа изјава повеќе наликува на класично самопромовирање отколку на сериозна опозициска анализа. Притоа, таа директно ги потценува граѓаните, како да се очекува дека за миг ќе бидат заборавени штетите и последиците од седумгодишното владеење на СДС.

Тврдењето дека СДС е „единствената вистинска опозициска партија“, дека има „нова сила“ и дека „продолжува со борбата“, звучи повеќе како партиски слоган отколку како аргументирана позиција.

Повиците дека „со нив се граѓаните“, дека нема да се „продадат за тендери“ и дека нема да бидат „контролирана опозиција“, оставаат впечаток на декларативна реторика, без соочување со сопственото минато и без јасен одговор на прашањето: зошто граѓаните повторно би им ја довериле власта, ако токму нивното претходно владеење беше изворот на разочарување.

Кога политичарите зборуваат за нова сила, најчесто мислат на нов речник, а не на нова одговорност. Ниту збор за штетите од нивното владеење, за аферите што се редее една по друга, за институциите што беа партизирани, ниту за довербата која се трошеше побрзо од буџетските пари. Наместо соочување со минатото, добиваме декларации за светла иднина и ветување дека „со нив се граѓаните“.

Особено впечатлив е делот каде СДС свечено се колне дека нема да се продаде „ниту за тендери, ниту за ништо“. Ова ветување, изречено без трошка иронија, доаѓа од партија чие владеење беше синоним за сомнителни јавни набавки, партиски вработувања и селективна правда. Очигледно, проблемот не бил во системот, туку во тоа што сега се во опозиција.

И уште една реченица која заслужува внимание: „Нема да бидеме контролирана опозиција“. Со други зборови, СДС сака да нè увери дека, иако додека владееше ја

контролираше речиси секоја институција, сега конечно ја открила магијата на независноста. Се поставува логичното прашање – ако ова е неконтролирана опозиција, тогаш што беше неконтролирана власт?

На крајот, останува пораката дека СДС е тука „за да ја врати власта во рацете на граѓаните“. Звучи возвишено, но малку доцни.

Граѓаните веќе еднаш ја предадоа власта, а потоа долго ја бараа назад. Иронијата е што денес токму тие што ја држеа најцврсто, најгласно зборуваат за нејзино враќање.

Можеби следниот чекор ќе биде уште посмела изјава: дека СДС е жртва на сопственото владеење. А дотогаш, граѓаните нека не се грижат – политичката амнезија не е заразна болест. Барем не кај оние што сè уште паметат.

МН